

Élménybeszámoló

Úgy érzem, sosem fogom elfelejteni azt a hetet, amit 2011 októberében Németországban töltöttem. Egy hónapnyi iskola után már-már úgy gondoltam, igazán rám férne egy kis pihenés, egy kis kiruccanás a szürke hétköznapokból, így már nagyon vártam az utazást. Nincs is jobb dolog annál, minthogy egy gyönyörű országban városokat nézni, míg a többiek az iskolában töritémazárót írnak. Iskolánkat hét diák és három tanár képviselte a kiránduláson. A program nemzetközi volt, a magyarokon kívül voltak törökök, lengyelek, csehek, franciák és a házigazda németek is.

Életem első repülőútja meglehetősen kalandosan telt. Szerencsére ablak mellé szóló repülőjegyet kaptam, így elragadtam a szakmai ártalom: igyekeztem minél pontosabb becslést adni a repülőgép sebességére, kiszámolni a kanyar görbületi sugarát és megbecsülni a repülési magasságot. Még kora délután megérkeztünk Münsterbe, ahol a fáradtság és a sok-sok látnivaló könnyen elragadta figyelmemet a fizika csodálatos világáról. Itt egy kevés pihenés után városnézésen vettünk részt. Írhatnék a város szebbnél szebb nevezetességeiről, azonban ez nem tükrözné hűen a középkori belváros utcácskáinak hangulatát, az átélt kalandokat, és nem adná vissza az utazás fantasztikus élményét. Még az első este a fáradalmak kipihenése mellett sikerült szoros barátságokat kötni a lengyel lányokkal.

Kedden, a második napon egy ünnepélyes megnyitón vettünk részt, majd kezdetét vette a munka. Angol nyelven beszélgettünk a klímaváltozással kapcsolatban, majd csapatokba osztottak minket, és az idegen nemzetiségeknek együtt, közösen kellett feladatokat megoldaniuk egy-egy csapatban. Ezt követően nagyon fáradt voltam, úgyhogy a rendelkezésre álló két óra szabadidőt pihenésre akartam szánni. Sajnos arra, hogy rossz irányba indultam el a szállás felé csak a Münster áthúzó tábla láttán realizáltam magamban, de egy kis zivatar és eltévedés nem akadályozhatták meg alvási ambícióimat. Este egy roppant szórakoztató fogadáson vettünk részt, ahol a magyar csapat egy prezentációval, egy táncprodukcióval, és zongorajátékkal képviselte magát.

Szerdán délelőtt szintén a klímaváltozással kapcsolatos vitán vettünk részt, majd utunkba érintve Bréma látványosságait Bremerhavenbe utaztunk. Bremerhaven egy kikötőváros az Északi-tenger partjainál, így itt mindig borzalmas idő van. Folyton fúj a szél, hideg van és esik az eső, mondanom sem kell, hogy ez török barátainknak mennyire tetszett. Csütörtökön és pénteken Bremerhaven turisztikai attrakcióit tekintettük meg. Voltunk Európa második legnagyobb kikötőjében, ahol hatalmas daruk még óriásibb hajókba pakolták a rakományt. Egészen különleges méretek és mennyiségek uralkodtak ott. Bremerhaven a klíma fővárosa, a várost egész szélmalomerdő veszi körül, és egy különleges interaktív múzeum is van ott, ahol a Föld különböző éghajlatait tapasztalhatjuk meg. Míg az egyik teremben Svájc hegyvidéki éghajlata uralkodik, egy teremmel arrébb már Nigéria forró, száraz sivatagaiban találjuk magunkat, amit a még melegebb kongói esőerdő követ, ahol véletlenszerűen egy-két liter eső zúdul a fejünkre. Ezzel a nagyon érdekes múzeummal kapcsolatban is egy prezentációt kellett készítenünk, feladatunk Szamoa éghajlatának bemutatása volt. Ezt követően ellátogattunk egy természetvédelmi övezetbe, majd leugrottunk a tengerpartra is időzni egy kicsit. Sajnos a 10°C-os vízhőmérséklet nem igazán volt alkalmas fürdőzésre, így gumicsizmában közlekedtünk a tengerben.

Ahogy telt-múlt az idő, egyre jobb lett a társaság. Barátságok kötődtek, szavakat tanultunk egymás nyelvéből, megismerkedtünk más nemzetek kultúráival. Nagyon örültem, hogy egy kicsit tudtam az angolt, és a németet is gyakorolni, hiszen különben nem tudtam volna másokkal kommunikálni. Úgy éreztem, hogy nagyon szerencsés vagyok, hogy részt vehetek a programban, hiszen felejthetetlen élményekkel gazdagodtam. Az egész hét koronája a péntek esti vacsora volt az „Amerika előtti utolsó kocsmában”. Ez egy igazi hajónak

berendezett étterem volt helyi specialitásokkal. Itt és az ezt követő buliban egy utolsót beszélgettünk új ismerőseinkkel, hiszen elképzelhető, hogy többet nem találkozunk velük.

Búcsút vettünk tőlük, majd másnap taxival, vonattal, egy másik vonattal, majd busszal, utána repülővel, ezt követően még egy repülővel és egy minibusz segítségével haza is értünk. Természetesen nagyon könnyen meg tudtam volna szokni, hogy új emberekkel találkozzak, ismeretlen városokat nézzek meg, és étterembe járjak, de sajnos ez az utazás is-mint minden véget ér egyszer. Nagyon élveztem az út minden mozzanatát, és köszönöm a lehetőséget, hogy bizalmat szavaztak nekem, és részt vehettem ezen a csodálatos utazáson.

Barta Szilveszter Marcell

11.c